

slaaede, og jeg vil endvidere bede Dem indtrængende om at stemme imod dette Forslags Overgang til tredje Behandling.

Mine Herrer! Jeg har i denne Sag her og i disse Sager her været langt fremme, og jeg ønsker derfor at gøre en rent personlig Bemærkning til Slutning, thi jeg føler, det er nødvendigt for min egen Skyld. Det er vel efterhaanden gaaet saaledes, at mange Mennesker tænke mindre vel om mig, og det er sket med en vis Ret. I det Øjeblik jeg gaar imod en Mand, kan jeg ikke forlange — navnlig da de skarpe Former ligge til mig —, at han skal elske mig til Gengæld. Jeg ønsker kun at sige, at hvad jeg har gjort, har jeg ikke gjort af Rancune, det har ikke været af Lyst til at ødelægge, det har heller ikke været af Lyst til Sensation, og det har ikke været af Lyst til at lave Valg-historier. I hvert Fald kan jeg sige, at den Kreds, jeg repræsenterer, i Øjeblikket er sammensat saaledes, at den Mand, der stiller sig paa Forsvarssagen, vil blive valgt, selv om han saa var en Huggeblok. Saaledes er Forholdet i Kredsen, jeg behøver ikke at gøre noget som helst af den Grund, blot jeg stiller mig paa Forsvarssagen, bliver jeg valgt. Heller ikke har jeg gjort det for at vække Sensation eller af nogen lignende Grund. Men jeg har gjort det, fordi der hos mig er en ganske dyb Overbevisning om, at den Omstændighed, at Adler Alberti er falden, fordi han tilfældig meldte sig selv, er ikke tilstrækkelig. Det, der er nødvendigt, er, at de Mennesker, der ved en daarlig Finanspolitik, ved Uredelighed og navnlig ved Uklarhed og Forvrølethed have styret vort økonomiske Liv, saaledes som de have, at de Mennesker skulle gaa. De kunne for mig gaa i Fred og plante Kaal; de kunne gaa ud til Holte, hvor der er Skattely, de kunne gaa, hvorsomhelst de ville. Men det er nødvendigt, at de ikke fortsætte.

Der er ikke hos mig noget Ønske om at gaa om i Kong Ludvigs Abildgaard og se paa de faldne Fjender. Det, der for mig er det afgørende, er, at de Mænd, der have skadet og ødelagt Landet paa dette Punkt, gaa deres Vej. Det er nødvendigt, og det gælder baade i politisk og økonomisk Henseende. I den Aand og i den Betragtning er det, jeg har vovet mig saa langt ud, som jeg har, idet jeg tror, at det er nødvendigt for dette Lands hele Vel, at hele den Garde, der stod omkring Alberti, de, der handlede med ham, stod nær om ham og var hans Venner, og som i Virkeligheden hjalp ham og blev ansatte

af ham, i Stillehed gaa bort og lade andre Mænd komme til.

Alfred Christensen: Et Mindretal, bestaaende af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og mig, har afgivet en Mindretalsbetænkning, og jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at hvad der er trykt i denne, er fuldt ud og i enhver Henseende, hvad min Kollega og jeg mene om denne Sag. Hvad der i øvrigt staar i Betænkningen, og særlig i Flertalsbetænkningen, maa, som allerede bemærket af Ordføreren, ikke forstaas som forbindende for os, saa lidt som for noget andet Medlem udenfor Flertallet.

Hvad min Meningsfælle og jeg ville have fremhævet, er, at vi ere villige til at gaa med til, at Staten bringer Ofre for at bringe denne Sag til en Afslutning. Her er begaaet en Fejl. Fejlen er begaaet af de Ministre, der have fungeret paa det paagældende Tidspunkt, og vi, der ere medraadende over Statens Penge, ville gøre store Ofre for at bringe den ud af Verden. Men vi ville ikke strække vor Offerberedvillighed saa vidt, at vi med fuld Bevidsthed give Statens Garanti for en fortsat Bestaaen af Foretagender, der ere ledede med Uærlighed og Svindel. Vi ville ikke give en ny Lov, hvorved Virkningen af Loven af 15. Februar 1908 udstrækkes til ogsaa at gælde Foretagender, som Staten ikke bør eller skal have noget at gøre med.

Den Gang, vi gav Loven af 15. Februar 1908, gav vi den i Tillid til den daværende Finansminister Lassens Ord. Vi gav en Garanti for 2 bestemte Banker, Grundejersbanken og Detailhandlerbanken, der begge skildredes som værende solvente, men tillige som værende underkastede en Panik med dertil hørende Run. Vi gav Garantien for at standse denne Panik og dette Run, at det ikke skulde gribe om sig og blive til en Samfundsulykke. Vi stoled paa Finansminister Lassens Ord. Selv havde vi paa den ene eller de to Dage, det hele drejede sig om, ikke nogen som helst Lejlighed til at sætte os ind i, hvorledes Sagen hang sammen. Vi maatte stole paa Finansministerens Ord og Autoritet og paa, at han af Bankerne var sat ind i Sagens sande Sammenhæng. Naar han skildrede Bankerne for os som solvente og Statens Indgriben som væsentlig tilsigtende en moralsk Garanti for at standse et Run, saa maatte vi i Tillid til hans Ord, men tillige paa hans Ansvar, give Loven vor Stemme. Det gjorde vi, vi garanterede